

κέρηται καλλίστην ἡθοποιόν, καὶ τὸ καλλιτεχνικὸν τῆς ὁποίας μέλλον προοιωνιζόμεθα καθ' ὅλα ἀντάξιον τῶν πολλῶν αὐτῆς φυσικῶν καὶ ἐπικτήτων δραματικῶν πλεονεκτημάτων. Εὐφημον μνείαν δεόν νὰ ποιήσωμεν ἐν τέλει καὶ τῆς νεαρᾶς δεσποινίδος Μαρίας Ἀλεξιάδου, ἥτις, καίτοι ἀρχαρία εἰσέτι, προσέλαβε τὸ ἀπαραίτητον ἐκεῖνο τῆς σκηνῆς θάρρος, ὅπερ εἶνε ἡ βάσις τῆς προόδου καὶ ἀναπτύξεως τῶν λοιπῶν προσόντων ἐν τῇ ἡθοποιίᾳ.

Ὡσαύτως ἤρξατο τῶν παραστάσεων τοῦ ἐν τῷ Παραδείσῳ ὁ ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ἑλληνικὸς δραματικὸς θίασος Μένανδρος διὰ τοῦ γνωστοῦ ὠραίου ἔργου Εἶνε Τρελλή, ἐν ᾧ μετ' ἀμιμήτου τέχνης ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ὑπεδύθη τὸν χαρακτήρα του. Τὸ διδαχθὲν κατόπιν ἔργον ἦτο κωμῳδία πεντάπρακτος τὸ Ψάθινο Κάπελο, κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἡθοποιοῦ κ. Μπίστη, ἥτις ἐπανελήφθη δις ἐν μέσῳ πλήθους θεατῶν, χειροκροτηθέντων θερμότερα τῶν ἡθοποιῶν, διδασκάντων αὐτήν, ὡς ἦτο ἐπόμενον, λίαν ἐπιτυχῶς· ἰδίᾳ δὲ ὁ ἀφελὴς καὶ ἀπείριστος τὴν φράσιν κ. Σ. Ταβουλάρης κατέχων ἀληθῆ πλέον τίτλον ἀριστοτέχνου ἐπέσυρεν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς πάντοτε, δικαιοτάτους ἐπαίνους, συνετελέσας εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τῆς κωμῳδίας μετὰ τῶν ἐπίσης ἀρίστα ὑποκριθέντων κ. κ. Ἰω. Νικηφόρου, Γ. Νικηφόρου καὶ Ε. Παρασκευοπούλου. Τρίτον ἔργον ἐδιδάχθη ὁ Ἀμλετ τοῦ Σαίξπηρ, οὗ ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ ταύτῃ δημοσιεύομεν σήμερον πιστοτάτην εἰκόνα τὴν μόνην ἐπιτυχῆ τῶν ἄχρι τοῦδε ἐν Ἑλληνικοῖς συγγραμμάσι δημοσιευθεισῶν, ληφθεῖσαν ἐξ Ἀγγλικῆς εἰκονογραφημένης ἐφημερίδος. Ἐν τῷ Ἀμλετ, κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Περδάνογλου καὶ ἄλλοτε διδαχθέντι ὑπ' αὐτοῦ τούτου τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη ἐπιτυχῶς, ἴσως οὐδὲν τὸ καινὸν τὸ πλῆθος τῶν θεατῶν κατὰ τὴν ἐσπέραν τῆς προχθὲς διδασκαλίας θὰ ἐπρόσμενε νὰ ἴδῃ.

Καὶ ὅμως ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ὑπεδύθη ὅλως διαφόρως τὸ πρόσωπον τοῦ πρίγκιπος Ἀμλετ ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν κατὰ τὰς παρελθούσας περιόδους διδασκαλίαν του.

Ἐνθυμοῦνται ἴσως οἱ ἀναγνώσται ὑμῶν τὸν κατὰ τὸ παρελθὸν θέρους κ. Λεκατσᾶν τὸ αὐτὸ τοῦ Σαίξπηρ διδάσκοντα ἔργον ἐν Ἀγγλικῇ διαλέκτῳ· ὁμολογουμένως οὗτος ὑπεκρίθη τότε μετὰ δραματικῆς τέχνης οὐ σμικρᾶς, προερχομένης ἐκ μακρᾶς μελέτης τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου ποιητοῦ τῆς Ἀγγλίας, ἐν ᾗ διέμενε δεκάδα καὶ πλέον ἐτῶν διδασκόμενος πλησίον τῶν μεγάλων τῆς ἐσπερίας ἡθοποιῶν τοὺς χαρακτήρας τῶν ὄντως δυσκολοτάτων δημιουργημάτων τῆς φαντασίας τοῦ χαλκεντέρου ποιητοῦ.

Ἡδὲ, τιθεμένων παραλλήλως, ὁ πρῶτος κατέχει τὴν ἀνωτάτην θέσιν ἐν τῇ ὑποκρίσει μετὰ τῶν Ἑλλήνων ἡθοποιῶν· ἐνῷ ὁ δεῦτερος ἄγγλος καλλιτέχνης πλέον διδάσκων ἑλληνιστὶ τὸν Ἀμλετ ὑπολείπεται τοῦ κ. Δ. Ταβουλάρη.

Μετὰ τὸν Ἀμλετ τὸ πρῶτον ἤδη ἐδιδάχθη περιπαθὲς καὶ ἀριστον ἔργον Περιπέτεια Ἀπόρου Νέου ὑπὸ Ὁκταβίου Φεγίε κατὰ μετάφρασιν τοῦ κ. Δ. Λάμπρου.

Μακρὰν μελέτην περὶ Φεγίε δημοσιεύσαντες ἐν τινι τῶν προηγουμένων τευχῶν ὡς καὶ ὠραίαν αὐτοῦ εἰκόνα, περιοριζόμεθα μόνον εἰς τὸ νὰ συστήσωμεν θερμῶς εἰς τὸ κοινὸν τὸ ἔργον, ὅπερ ὁ θίασος Μένανδρος κατ' ἀναζήτησιν θὰ ἐπαναλάβῃ προσεχῶς.

Ὁ ποιητὴς τῆς Δαλιδᾶς καὶ τοῦ Δεκαμῦρ δημοσιεύσας τὸ πρῶτον τὸ ἀνω μνημονευθὲν ἔργον ὡς μελέτην ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου βίου ὑπὸ τὸν τίτλον Ἡμερολόγιον Ἀπόρου Νέου, μεταφρασθὲν γλαφυρῶς καὶ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ γλώσσῃ ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου Ν. Δραγούμη, μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς δράμα, διδαχθὲν πολλάκις ἐπιτυχῶς ἀπὸ τῆς Γαλλικῆς σκηνῆς.

Καὶ τῷ ὄντι τὸ ἔργον τοῦτο εἶνε κοινωνικὴ μελέτη, ἀπαντωμένη καθ' ἐκάστην εἰς τὰς μεγάλας κοινωνίας ἐνθα ἀναμιε διαφθορά καὶ ἀρετὴ βιοῦσιν, ὑπερτερούσης ὅμως κατὰ πολὺ τῆς πρώτης.

Ἐκάστη σκηνή, καὶ λέξις διανοίγει πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ θεατοῦ καὶ μίαν γωνίαν κοινωνικὴν ἐγκλείουσαν πᾶν ὃ, τι καλεῖται διαφθορά, αἶρει ἐν παραπέτασμα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου ἐνεδρεύει τὸ ἐγχειρίδιον διὰ νὰ πλῆξῃ ἐὰν ποῦ διέλθῃ ἡ ἀρετὴ καὶ δὲν ὑποκύψῃ εἰς τὰς τερατώδεις ἀπαιτήσεις τοῦ δολοφόνου.

Εἶνε ἔργον ἐγκλειστον σκοπὸν ὑψηλόν, περιπαθὲς ποίησις δημιουργηθεῖσα ἀπὸ τὸν ἰδανικότερον ἴσως τῶν γάλλων δραματικῶν.

Πόσον λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι νὰ δώσωμεν ἀνάλυσιν τοῦ ὅλου ἔργου ὅπερ καὶ ἀμιμήτως ἐδιδάχθη· ὡς Μάξιμος Ὀδιδό, ὁ κ. Δ. Ταβουλάρης ἦτο ὄντως ὁ περιπαθὲς ἐραστὴς, ὁ εὐγενὴς ἀδελφός, ἡ μεγάλη καρδιά ἀπόρου νέου ἀρθεῖσα ὑπεράνω τῶν χαμαιζήλων παθῶν ἅτινα τὴν περιεκύκλουν. Τὸν ἐθαυμάσαμεν ὡς καλλιτέχνην καὶ τὸν ἐχειροκροτήσαμεν εὐκρινῶς καὶ μετ' αὐτὸν ὅλους τοὺς ἄλλους ἡθοποιούς ἰδίᾳ δὲ τὴν κ. Ε. Ν. Παρασκευοπούλου ὑποκριθεῖσαν ἀφελῶς καὶ μετὰ πολλὴν χάριν, ὡς ἀληθῆς Μίς, πολλάκις δ' ἀναγκάσασαν ἡμᾶς νὰ ἐκφράσωμεν εὐκρινῆ ἐπαινον, ὡς καὶ τὸν κ. Ν. Παρασκευοπούλου ὑποκριθέντα τὸν γέροντα Λαρόκ μετὰ τέχνης, εἰς ἣς δικαίως θερμότερα τῷ ἀπονέμετον συγχαρητήρια.

Ὡσαύτως ἤρξαντο ὀψιαιτέρον αἱ παραστάσεις τοῦ ὑπὸ τὴν πεφωτισμένην διεύθυνσιν τοῦ κ. Ν. Ἀρνωτάκη Ἑλλ. δραματικοῦ θιάσου διὰ τῶν ὠραίων ὅσων καὶ δυσκόλων τὴν ἐκτέλεσιν ἔργων Αἰκατερίνη Χόβαρτ, Λησταὶ κλπ. Δυστυχῶς, τοῦ φύλλου ὄντος ὑπὸ τὰ πιεστήρια, ἀδυνατούμεν νὰ εἰσελθώμεν εἰς λεπτομερείας τῶν παραστάσεων εἰδικώτερον, ἐπιφύλασσόμενοι διὰ τὸ προσεχεῖς· οὐχ ἦττον ὀφείλομεν νὰ σημειώσωμεν, ὅτι ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε δοθεισῶν παραστάσεων καὶ ἰδίᾳ ἐκ τῶν Ληστῶν, ἐσπεροποιήθη ἀναμφισβήτησὶς ἰδέα, ὅτι ὁ κ. Ἀρνωτάκης εἶνε ἡθοποιὸς καλλιτέχνης, ἀριστος ἐν πολλοῖς, θαυμασία καὶ ἀκριβὴς μετενσάρκωσις τοῦ χαρακτήρος, ὃν ὑποδύεται. Ἐκ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ θιάσου ὁ κ. Τασσόγλου, κάλλιστος μετὰ τῶν ἐλλήνων ἡθοποιῶν, ἐπικροτεῖται συχνότατα καὶ λίαν ἐπαξίως ὑπὸ τοῦ κοινοῦ. Ἡ κ. Μιχαηλίδου ἐμποιεῖ πάντοτε εὐάρεστον ἐντύπωσιν, διότι δὲν στερεῖται τέχνης· ὁ κ. Παντόπουλος, ὡς κωμικός, ὑποκρινόμενος προκαλεῖ τὸν γέλωτα καὶ ἐπὶ τῶν ζοφωδεστέρων μορφῶν, ἐγκλείων πάντως ἐν αὐτῷ σπέρματα δοκιμωτάτου μέλλοντος, ἅτινα δεόν διὰ μελέτης καὶ ἀσκήσεως νὰ ἀναπτύξῃ καὶ ἐκκολλήσῃ. Ὁ κ. Α. Μπίστης ὑποκρίνηται μετὰ φυσικότητα καὶ περιπαθείας. Ἀλλὰ περὶ τούτων ὡς καὶ περὶ τῶν λοιπῶν προσώπων εἰς τὸ προσεχές.

ΕΘΝΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ὁ παρ' ἡμῖν Ἑθνικὸς Σύλλογος ἐξέδοτο ἐσχάτως ἐγκύκλιον ἔγγραφον πρὸς τὰς ἐν Ἀλλοδαπῇ Διπλωματικὰς καὶ Προξενικὰς Ἀρχὰς τῆς Ἑλλάδος, δι' οὗ, ἀναγγέλλων τὴν σύστασιν καὶ τὸν σκοπὸν αὐτοῦ, ἐπικαλεῖται τὴν ἀρωγὴν τῶν ἐκτὸς τῆς ἐλευθέρας Ἑλλάδος ὁμογενῶν. Ἐσμέν πλέον ἢ βέβαιοι, ὅτι οἱ ἀπανταχοῦ ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἱ τοσάκις διὰ περιφανῶν δειγμάτων ἐμπράκτως διατρανώσαντες τὴν ἐαυτῶν φιλοπατρίαν, δὲν θέλουσι βύσει ἀστόργως τὰ ὦτα πρὸς τὴν ἱκετίδος φωνῆς σωματείου, τὸν ἱερότερον τῶν σκοπῶν ἐπιδιώκοντος, τὴν διὰ τῆς ἐπιρρώσεως τῆς Ἑλληνικῆς σκηνῆς ἀναζωπύρησιν καὶ ὑγίαν τοῦ καταπεπτωκότος καὶ διεφθαρμένου ἐθνικοῦ φρονήματος.